

பிரபஞ்சன் சிறுகதைகளில் வரதட்சணையும் பெண் மீதான இரட்டை வாழ்வியலும்

Dowry and the double life of women in Prabanjan's short stories

ஜெகதீஸ்வரி. மா, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை, ஆர்.வி.எஸ். கலை அறிவியல் கல்லூரி, சூலூர் – 641402.

Jagatheeswari.M, Ph.D researcher, Tamil Department, R.V.S. College of Arts and Science, Sulur – 641402.

1ORCID : <https://orcid.org/0009-0002-0921-7217>

DOI: [10.5281/zenodo.14653654](https://doi.org/10.5281/zenodo.14653654)

Abstract

Nowadays, women are educated and working in various powerful positions. Even so, when it comes to housework, it is advised that it is for women. In the name of tradition, women are forced to do housework and exploit them physically and laboriously. While modern women are questioning this, this patriarchal society is again imposing slander on them without identifying them as family women. The institution of marriage takes care of women in a way that does not interfere in the economy. It is a great challenge for women to go to work after marriage. Their income is still considered secondary. In this, great attention is paid to ensuring that women should not earn more than men. Women are made into commercial objects in marriage. Although dowry is known as something that sells women, patriarchal society continues to practice it as a culture. Even though Dravidian thinkers like Periyar and Anna have advised that it is wrong to ask for dowry in an environment where education is not possible, it can still be seen that it is practiced among educated people today. Prabanjan, through his stories, reveals that it is normal to ask for dowry from educated and working women, and that even though she is a working woman, men refrain from participating in household chores.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தற்காலத்தில் பெண்கள் கல்வி கற்று பல்வேறு அதிகாரம் மிக்க பதவிகளில் பணியாற்றி வருகின்றனர். அவ்வாறு இருந்தாலும் வீட்டு வேலை என்று வருகிற போது அது பெண்ணுக்கானது என்று அறிவுறுத்தப்படுகிறது. மரபு என்ற பெயரில் பெண்களை வீட்டுப் பணிகளை ஆற்றச் செய்து அவர்களை உடல், உழைப்பு ரீதியாக சுரண்டி வருவது நீடித்து வருகிறது. இதைத் தற்காலப் பெண்கள் கேள்வி கேட்கும் நிலையில்

அவர்களைக் குடும்பப் பெண்களாக அடையாளப்படுத்தாமல் மீண்டும் அவர்கள் மீது அவதூறுகளை இந்த ஆணாதிக்கச் சமூகம் திணித்து வருகிறது.

திருமணம் என்ற அமைப்பு பெண்ணை பொருளாதாரத்திற்குள் தலையிடாதவாறு கவனித்துக்கொள்கிறது. திருமணத்திற்குப் பிறகு பெண்கள் வேலைக்குச் செல்வது பெரும் சவாலான ஒன்றாக உள்ளது. அவர்களின் வருமானம் இன்றளவும் இரண்டாம் தரமாகவே எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. இதில் முக்கியமாக, ஆணை விட பெண் அதிக சம்பளம் வாங்கிவிடக் கூடாது என்பதில் பெரும் கவனம் செலுத்தி வருகிறது.

திருமணத்தில் பெண்கள் வியாபாரப் பொருளாக ஆக்கப்படுகின்றனர். வரதட்சணை என்பது பெண்ணை விலைபேசும் ஒன்றாக அறியப்பட்டாலும் அதை ஆணாதிக்கச் சமூகம் பண்பாடாகக் கடைபிடித்து வருகிறது. கல்வி கற்க முடியாத சூழலில் வரதட்சணை கேட்பது தவறு என்று பெரியார், அண்ணா போன்ற திராவிடச் சிந்தனையாளர்கள் அறிவுறுத்திவந்தாலும் இன்றும் படித்தவர்களிடையே நடைமுறையில் இருந்து வருவதைக் காணமுடிகிறது. கல்வி கற்று, பணிகளுக்குச் செல்லும் பெண்களிடம் வரதட்சணை கேட்பது இயல்பானதாக கடைபிடிக்கப்படுவதையும், வேலைக்குச் செல்லும் பெண்ணாக இருந்தாலும் வீட்டு வேலைகளில் ஆண் பங்கேற்காமல் தன்னை விலக்கிக் கொண்டிருப்பதையும் பிரபஞ்சன் தனது கதைகளின் வழி வெளிப்படுத்துகிறார்.

Keywords: பெண், ஆணாதிக்கம், திருமணம், வரதட்சணை, சிறுகதைகள், பிரபஞ்சன்

முன்னுரை

இன்றைய சூழலில் பெண்கள் கல்வி கற்று, பொருளாதாரத்தில் தங்களை இணைத்துக் கொள்வது இயல்பானதாக மாறி வருகிறது. 'அடுப்பூதும் பெண்களுக்குப் படிப்பெதற்கு' என்று வீட்டிற்குள் சிறைவைக்கப்பட்ட நிலைமாறி இன்று கல்வியில் சிறந்த முன்னேற்றத்தைக் கண்டு வருகின்றனர். பெண்கள் கல்வி கற்பதில் முன்பிருந்த பெரிய தடைகள் தற்போது ஏதும் இல்லையென்றாலும் வேலைக்குச் செல்லும்போது தடைகளும் எதிர்ப்புகளும் நிலவுவதைக் காணமுடிகிறது. ஆனால் அது மாற்றத்திற்குள்ளாகி வருகிறது என்பதை பிரபஞ்சனின் சிறுகதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. அலுவல் சார்ந்த பணிகளுக்குச் செல்லும் பெண்களுக்குத் திருமணம் என்ற சடங்குமுறையால் ஏற்படும் சிக்கல்களையும் அதை அப்பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் விதத்தையும் இவரது சிறுகதைகள் பதிவுசெய்துள்ளன என்பதை வெளிப்படுத்துவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

வரதட்சணையும் அலுவல் பணியும்

திருமணம் என்ற சடங்குமுறை பெண்கள் வாழ்க்கைக்குள் நுழையும்போது வேலைக்குச் செல்லுதல் என்பது கேள்விக்குறியாகிறது. தற்காலத்தில் பெண்கள் வீட்டுவேலைகளைச் செய்துகொண்டு, குடும்பத்தாரைப் பராமரித்துக்கொண்டிருந்த

நிலையிலிருந்து சற்றே மாற்றம் பெற்று வேலைகளுக்குச் செல்ல ஆரம்பித்துள்ளனர். பெண்களும் சம்பாதிக்கிறார்கள் என்றாலும் வீட்டு வேலை என்பது பெண்களுக்கானதாகத்தான் உள்ளது. இது அவர்களுக்கு இரட்டை சிக்கலாக மாறிவிடுகிறது.

பெண்கள் கல்வி கற்று விட்டால் வரதட்சணை என்பது குறைந்து நீர்த்துப் போய்விடும் என்று நம்பப்பட்டது. ஆண்களுக்குப் பணிவிடை செய்ய திருமணம் என்ற பெயரில் பெண்களை பொருள் கொடுத்து அனுப்பிவிடுகின்றனர். அந்தப் பொருள் பெண்களின் சுயமரியாதையையும் தன்னம்பிக்கையையும் வளர்க்க உதவும் என்று இதற்கு விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டாலும் அது ஆணாதிக்கத்தின் சுயாதீனத்திற்கானதாகத்தான் பயன்படுகின்றன என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டி உள்ளது.

திருமணம் என்பதில் இன்றைய படித்த சமூகம்கூட வரதட்சணை கேட்பதை கௌரவமாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறது. வேலை பார்க்கும் பெண்களை, திருமணம் பேச வரும்போது அவர்கள் மாதந்தோறும் கையில் வாங்கும் பணத்தைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளாமல், அவர்களிடம் வரதட்சணை கேட்கும் சூழலே நிலவி வருகிறது. அவ்வரதட்சணைத் தொகையில் கூடுதல், குறைவு காணப்படலாம் என்றாலும் தங்களுடைய அந்தஸ்தை உயர்த்திக் கொள்ளவும், வரதட்சணைக் கேட்காவிட்டால் ஏதேனும் குறைவாக மதிப்பார்களோ என்ற எண்ணத்திலும் மணமகன் வீட்டார் அலுவலக வேலை பார்க்கும் பெண் வீட்டில் வரதட்சணை கேட்கும் பழக்கத்தைக் கொண்டுள்ளனர். இந்நிகழ்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு அலுவல் மகளிரின் நிலையை, அவர்களுக்கு ஏற்படும் சிக்கல்களை 'தொலைந்து போனவர்கள்', 'எனக்கும் தெரியும்' என்ற கதைகளில் பிரபஞ்சன் பதிவுசெய்துள்ளார்.

தந்தை வழிச்சமூகத்தில் ஆண் மக்களுக்கே சொத்துரிமை இருந்து வந்தது. அதனால் பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொடுக்கும்போது அவர்களுக்கு அசையாப் பொருளில் பங்கு கொடுக்காமல், அசையும் பொருளான தங்க நகை, பணத் தொகை ஆகியவற்றைப் பெண் வீட்டார், மாப்பிள்ளை வீட்டார்க்கு அளித்து வந்தனர். இந்துக் குடும்பங்களில் இந்த மரபுமுறை போற்றுதலுக்குரியதாகக் கடைபிடிக்கப்பட்டு வருகிறது. அதனால் பெண்களுக்குக் கொடுமைகள் நேர்ந்தன. அவற்றைப் போக்குவதற்கு அரசு சட்டமியற்றியது என்றாலும் அச்சமுதாய சீர்கேடு இன்னும் இருந்து கொண்டதானிருக்கிறது. வரதட்சணையில் பாதிப்புக்குள்ளாகிறவர்கள் பெண்களாகத்தான் உள்ளார்கள். இக்கொடுமைகளைக் கண்டறிந்த எழுத்தாளர்கள் தம் கால வழக்கை படைப்புகளில் புகுத்தியுள்ளனர். அதில் பிரபஞ்சன், வேலை பார்த்து மாத ஊதியம் பெறுகின்ற பெண்களைத் திருமணம் பேச வரும் மாப்பிள்ளை வீட்டாரால் பெண்களுக்கு ஏற்படும் சிக்கல்களை அவர் தம் சிறுகதைகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

பொருளாதாரமும் வரதட்சணையும்

‘எனக்கும் தெரியும்’ என்ற கதையில் வரும் சுகுணாவைத் திருமணம் பேசுவதற்குப் பல மாப்பிள்ளை வீட்டார்கள் வந்தும் அவர்கள் கேட்கும் பணத்தைக் கொடுக்க முடியாத சூழ்நிலையில் அவள் திருமணம் நடைபெறாமல் தள்ளிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. இறுதியில் உறவினர் ஒருவர்தான் அவர்கள் கொடுக்கின்ற தொகைக்குச் சம்மதித்து மணமகளாக ஏற்கிறார். இரத்த உறவுடைய சொந்தம்தான் அவளுக்கு இறுதியில் கைகொடுத்ததாகப் பதிவுசெய்யப்படுகிறது.

திருமணத்திற்கு முன் பெண்கள் வரதட்சணைக் கொடுமையால் பாதிக்கப்படும் அவலநிலையை ‘எனக்கும் தெரியும்’ என்ற கதையில் பிரபஞ்சன் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இக்கதையில் வரும் நாயகி சுகுணா அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் பெண்ணாக இருந்தாலும் அவளும் இந்தக் கொடுமையில் சிக்கித் தவிப்பவள்தான். தன்னை எத்தனையோ பேர் பெண் பார்த்துச் சென்று ஒப்புதல் அளிக்காத நிலையில் மூர்த்தி என்பாரிடம் தன் நிலையைக் கூறுகிறாள்.

“உங்க முடிவு என்ன ஆனாலும் எனக்கு வருத்தம் இருக்காது. உங்க வசதிக்கு சொந்தம் என்ற ஒரே காரணத்துக்காக இங்க பெண் பார்க்க வந்ததே அப்பாவுக்கு சந்தோஷம்தான். உங்க உத்தியோகத்துக்கு உங்க அம்மா எதிர்பார்க்கிற அளவுக்கு சீர் பண்ண நிறைய பேர் இருப்பாங்க. இல்லீங்களா” (எனக்கும் தெரியும், ப. 230)

ஒரு பெண் சுயமாகப் பணம் சம்பாதிக்கும் ஆற்றலுடையவளாக இருப்பினும் திருமணம் செய்து கொண்டால்தான் சமூகத்தில் அவளுக்கு மதிப்பு ஏற்படும் என்று அவள் தந்தை எண்ணுகிறார்.

அதனால்தான் அவள் ஒவ்வொருத்தர் முன்பும் நிற்க வேண்டிய அவலநிலை ஏற்படுகிறது. பணம் இல்லை என்ற ஒரு குறைதான் இந்த அவல நிலைக்குக் காரணம், “எனக்கும் அன்பு செலுத்தத் தெரியுங்க, எனக்கும் ஒரு நல்ல மனைவியா, ஒரு நல்ல தாயா இருக்கத் தெரியுங்க. எங்க அப்பாகிட்டே பணம் இல்லாம இருக்கலாம். அதனால் என்கிட்டே அன்பு இல்லாம போயிடுமா? குணம் இல்லாம போயிடுமா” (மேலது., ப.231) என்று வரதட்சணையால் பாதிக்கப்படும் பெண்களின் குரலாக சுகுணாவின் குரல் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது.

பெண்பார்த்தல் படலமும் பெண் இருப்பும்

‘தொலைந்து போனவர்கள்’ என்ற கதையில் பணிபுரியும் பெண்ணான சீத்தாவைப் பெண் பார்ப்பதற்கு பலர் வருகிறார்கள். அவர்கள் கேட்கும் வரதட்சணை கொடுக்க முடியாத நிலையில் அவள் கற்பனை செய்து வைத்திருந்த மணமகளைப் பெறாமல் ஏனோதானோவென்ற ஓர் ஆடவனைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது.

சீத்தாவும், சகுந்தலாவும் உடன் பிறப்புகள். சீத்தா மூத்தவள், வயது இருபத்து எட்டு. பணிபுரியும் பெண். இவர்கள் தாயை இழந்தவர்கள். திருமண வயதில் நிற்கிறார்கள். பெண் பார்க்கும் படலத்தில் பல மாந்தர்கள் வந்து செல்கிறார்கள். மாப்பிள்ளை வீட்டினரின் வருகை முதலில் மகிழ்ச்சியைத் தந்தாலும் ஊருக்குப் போய் பதில் போடுகிறேன் என்று கூறியதும் தந்தை வருத்தப்படுகிறார். இதனை நன்கு கவனித்த மூத்தவள் எதனால் திருமணம் தட்டிப் போகிறது என்று எண்ணிப் பார்க்கிறாள். இளையவள் அழகாக இருக்கிறாள். வந்தவர்கள் எல்லாம் மூத்தவளைப் பார்த்துவிட்டு இளையவளைத் தர மாட்டார்களா? என்ற ஏக்கத்தோடு செல்கின்றனர். மூத்தவளுக்கு வயது இருபத்தியெட்டு என்றாலும் ஐம்பத்தியெட்டு வயது மனநிறைவு அவளுக்கு. மாப்பிள்ளை வீட்டாரின் வருகையால் ஏற்பட்ட விளைவின் காரணமே இது. தன் தங்கை திருமணத்திற்கு நந்தியாக குறுக்கே நிற்க அவள் விரும்பவில்லை. வரும் மாப்பிள்ளை வீட்டார் கேட்கும் பணம் கொடுக்க இயலாத தந்தை, ஒவ்வொரு நாளும் வந்துசெல்லும் மணமகன் வீட்டாரின் செயலால் மனம் நொந்த அவர், இறுதியில் ஒரு மாப்பிள்ளைக்குச் சம்மதம் தெரிவிக்கிறார். அதனையே தெய்வ வாக்காக ஏற்கிறாள் சீத்தா. அப்போது தங்கை சகுந்தலா இந்த மாப்பிள்ளையை உனக்குப் பிடித்திருக்கிறதா என்று கேட்கிறாள், சகுந்தலா,

“வரப் போறவரை முழுக்கப் புரிஞ்சிக்கிட்டுக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிற மாதிரியா நாம் இருக்கோம்? கண்ணுக்கு விகாரமா இல்லை, ஏதோ சம்பாதிக்கிறார் அப்படின்னு மட்டும்தானே பார்க்க முடியுது. அதுக்கு மேலே நம்மால போக முடியாதுடி. ஒவ்வொரு சம்பந்தமும் முறிஞ்சு போறப்போ அப்பா எவ்வளவு சங்கடப்படறார்? தூக்கம் வராமே ராத்திரி முழுக்க உலாத்திக்கிட்டே இருக்காரே அது என்னத்துக்குன்னு நம்மாலே புரிஞ்சிக்க முடியாதா? எனக்கு இப்போதே இருபத்தெட்டு முடிஞ்சு போச்சு, மனசுக்குள்ளே ஏற்கனவே எனக்கு ஐம்பது ஆயிட்டுதும்மா, உனக்கும் வயசாயிட்டுது. நீ என்னைவிட பார்க்க லட்சணமா இருக்கே, உனக்குக் கட்டாயம் நல்ல இடமா அமையும். நான் எதுக்கு சம்மா நந்தி மாதிரி நடுவில் கிடந்து உன் வாழ்க்கையை மறிக்கணும். எனக்கு வாய்க்கிறவர் என்னைப் புரிஞ்சுகிட்டா சந்தோஷம், இல்லேன்னா என்ன குடி முழுகிடப் போறது? பத்தோடப் பதினொன்னு” (தொலைந்து போனவர்கள், ப. 114) என்று தனது ஆதங்கக் குரலைப் பதிலாகத் தருகிறாள் மூத்தவள். பல மாப்பிள்ளை வீட்டார்கள் வந்து பார்த்துவிட்டுக் கண்காணாத இடத்துக்குப் போய்விடுகிறார்கள். மீண்டும் வருவதில்லை. கடிதம் போடுவதாகச் சொல்லிவிட்டு மறைந்த போய் விடுகிறார்கள். அதனால்தான் பிரபஞ்சன் தலைப்பை மிகப் பொருத்தமாகத் ‘தொலைந்து போனவர்கள்’ என்று அமைத்திருக்கிறார். இந்தத் தொலைந்த போனவர்களால் ஒரு குடும்பத்தில் பெண்ணின் இருப்பு, அவளது மன அவலங்களை எடுத்துரைக்கிறார். தந்தை கூறுவதை ஏற்பது என்ற முடிவிற்கு மூத்தவள் வருவது இளையவளுக்கு வழி கொடுப்பதற்காக, தனக்கு வயதாகிவிட்டது என்பதற்காக மட்டுமன்று, தாயை இழந்த நிலையில் தந்தையின்

நொந்து போன இதயத்திற்கு மருந்திடுவதற்காக என்று புரிந்துகொள்ள முடியும். சீத்தா என்ற பாத்திரத்தின் இயக்கம் வாயிலாகப் பிரபஞ்சன் குறைந்த உறுப்பினர் கொண்ட ஒரு குடும்பத்திலும் கூட அலுவல் பணி புரியும் ஒரு பெண்ணிற்கு மரபு முறைப்படித் திருமணம் செய்து கொள்ளப் பல தடைகள் இருப்பதை உணர்த்துகிறார்.

மேற்கண்ட இருகதைகளிலும் தாயை இழந்த பெண்களின் நிலை காட்டப்படுகிறது. இரண்டிலும் மாப்பிள்ளை வீட்டார்கள் அவர்கள் கேட்கும் தொகையைக் கொடுக்க முடியாத நிலையில் திருமணம் தள்ளிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் பிரபஞ்சன் உணர்த்துகிறார். சிறுகதை அமைப்பாக இருப்பதால் மாமியார், மாமனார் கொடுமைகளோ, கணவன் தரும் தொல்லைகளோ விரித்துரைக்கப்படவில்லை. வாழ்க்கையின் தொடக்கத்திலேயே இப்பெண்களுக்கு ஏற்படும் இன்னல்களை நுட்பமாக உணர்வுகள் வழி விளக்கப்படுகின்றன.

ஆணாதிக்கமும் தாழ்வு மனப்பான்மையும்

அலுவல் மகளிர்க்கு வீட்டாராலும், நாட்டாராலும் தொல்லைகள் ஏற்படுவது புறத்தில் விளைவான ஆகும். அலுவலகத்திலேயே பணி புரிபவர்களால் ஏற்படும் சிக்கல்கள் அக நிலையிலும், ஏமாற்றம் வஞ்சனையாலும், பொறாமையினாலும், தாழ்வு மனப்பான்மையாலும் ஏற்படுவதை 'குரூரம்' என்ற தலைப்பில் பிரபஞ்சன், தங்கை தலைமை நிர்வாகியாக விளங்கும் ஓர் அலுவலகத்தில் உடன்பிறந்த அண்ணன் அவளுக்குக் கீழ்நிலையில் பணியாற்ற வேண்டிய சூழ்நிலையில் தங்கையின் வேலையில் இடையூறு செய்வதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இது தாழ்வு மனப்பான்மையில் ஏற்பட்ட சிக்கலாகக் கருதினாலும் ஆணாதிக்கம் இதனுள் இயங்குவதைக் காணமுடிகிறது.

மேகாவும், ஜவனும் அக்காவும் தம்பியுமாவார். பலமொழிகள் அறிந்த பட்டதாரிப் பெண் மேகா. இருவரும் ஒரு நிறுவனத்திற்கு நேர்முகத் தேர்விற்குச் செல்கிறார்கள். மேகாவிற்கு வேலை கிடைக்கிறது. அண்ணனுக்கு அதனால் மனவருத்தம் ஏற்படுகிறது. தனக்கு வேலை கிடைத்த இடத்தில் பரிந்துரை செய்து அவனுக்கு வேலை வாங்கிக் கொடுக்கிறான் மேகா. "நிர்வாக இயக்கநர் முக்கியமான ஒரு கோப்பினை மேகாவிடம் கொடுத்துப் பத்திரமாக வைத்திருக்கும்படிக் கூறுகிறார். அந்தக் கோப்பில் காணப்படும் செய்தி மற்ற நிறுவனத்திற்குச் சென்றால் பொருள் இழப்பு ஏற்படுவதுடன் இந்த நிறுவனத்தின் மானமும் போய்விடும்" (குரூரம், ப. 117) என்று நிர்வாக இயக்குநர் கூறுகிறார். பணநஷ்டம்பிரதானம் இல்லை. இந்த சில லட்சங்களை அடுத்தகாண்ட்ராக்குல சம்பாதிச்சுடலாம். மரியாதை போயிடும், அக்கோப்பினைப் பெற்றுக் கொண்டு அண்ணனோடு வீட்டிற்கு வருகிறாள். கோப்புப் பற்றிய செய்தியை அண்ணனிடம் கூறுயிருக்கிறாள். வீட்டிற்கு வந்த மேகா தன் தாயுடன் கோயிலுக்குச் செல்கிறாள். அந்த நேரத்தில் குரூர புத்தியையுடைய அண்ணன், தங்கை மீதுள்ள தன் பழியைத் தீர்த்துக்

கொள்ள முயல்கிறான். கோப்பிலுள்ள செய்திகளை மாற்று நிறுவனத்திற்குத் தெரிவித்து தங்கைக்குப் பழியுரை பெறும்படியான சூழ்நிலையை உருவாக்கிவிடுகிறான்.

வேலைக்குச் செல்லும் பெண்களுக்கு வெளியாள் மூலம்தான் பல துன்பங்கள் ஏற்படும் என்று சொல்லப்படுகிறது. இக்கதையில் உடன்பிறந்தவர் ஆணாதிக்கச் சிந்தனையுடன் இயக்கம் கொள்வதைப் பிரபஞ்சன் வெளிக்காட்டுகிறார். இக்குரூர புத்தி அண்ணனுக்கு ஏற்படுவதற்குக் காரணம், தனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய உயர்ந்த வேலை தன் தங்கைக்குக் கிடைத்து விட்டது என்றாலும் தன் உடன்பிறந்தவளாக இருந்தாலும் தனக்கு மேலான அதிகாரம் கொண்டவளாக இருக்கக் கூடாது என்ற எண்ணமாகும். உடன்பிறப்பு என்ற உறவைக் கூடத் துண்டித்து விடும் அளவிற்கு இக்குரூரம் செயல்படுகிறது. மணமாகும் முன் பணிக்குச் செல்லும் பெண்ணின் அவலத்தை இக்கதை காட்டுகிறது. தன்னைவிட வயதில் குறைந்த ஒரு பெண் தனக்குத் தலைவராக இருப்பதை ஓர் ஆண் விரும்ப மாட்டான் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு இக்கதையைக் கட்டமைத்திருக்கிறார் பிரபஞ்சன்.

திருமணத்திற்குப் பின் வேலைக்குச் செல்லும் பெண்களின் நிலை

திருமணமான பெண்ணிற்கு அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் பிற ஆடவர்கள் மூலம் துன்பம் வரும் நிலையை ஒரு வித்தியாசமான போக்கில் பிரபஞ்சன் வித்தியாவின் கதையில் விளக்குகிறார். திருமணமே வேண்டாம் என்று வேலை பார்த்து வந்த வித்யா, அவள் அலுவலகத்தில் நட்பு முறையில் ஒருவருடன் பழகி வந்தாள். அந்நட்பு காதலாகவோ, திருமணநிலையிலோ அமையவில்லை. நட்பாகவே இருந்தது. ஓர் ஆணும், பெண்ணும் பழகிக் கொள்வது நட்பு முறையில் இருக்க முடியும் என்பதைப் பிரபஞ்சன் இக்கதையில் விளக்கியுள்ளார். வித்யாவின் வாழ்க்கையில் அதே அலுவலகத்தைச் சார்ந்த மற்றொரு ஆடவன் மாப்பிள்ளையாக வந்தபின் குழப்பம் ஏற்பட்டு கணவனின் வேண்டாத சந்தேகத்தின் காரணமாக மனமுறிவுக்குச் சென்று விடுகிறாள். திருமணங்கள் சட்டபூர்வமாக இருக்க வேண்டும் என்பதைவிட, கணவன் மனைவிக்கிடையே ஒருவர் மேல் ஒருவருக்கு நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும் என்பதே வாழ்க்கைக்கு வெற்றிதரும். இல்லையேல் மனமுறிவு ஏற்படுவது இயல்பு. மனமுறிவுக்கு ஆணும் காரணமாகலாம். பெண் காரணமாவதையே முதன்மைப்படுத்திக் கதைகள் எழுதப்படுகின்றன.

பிரபஞ்சன் விடுதலை உணர்வுடைய ஒரு பெண்ணைப் படைத்து ஓர் ஆணின் பண்பு ஒத்து வராத நிலையில் மனமுறிவு கேட்கும் மங்கையைப் பதிவு செய்கிறார். அக்கதைதான், ஒரு வித்யாவின் கதை. சமுதாயத்தில் பல வித்யாக்கள் தோன்றி, சமுதாய அமைப்பை மாற்றி விட வேண்டும் என்று ஆசிரியர் கனவு காண்கிறார். படிப்பும், பணிவுமுள்ள வித்யா ஒரு அலுவலகத்தில் பணி செய்து வருகிறாள். ஆடவர் பலர் நடுவே பணிபுரியும் வாய்ப்பு அவருக்குக் கிட்டுகிறது. அவன் தந்தையோ அவளுக்குத்

திருமணம் செய்துவிட வேண்டும் என்ற முயற்சி செய்கிறார். அவளோ, திருமணத்தில் விருப்பமில்லாதவளாக இருக்கிறாள். சமுதாயத்தில் அவ்வாறு இருக்க இயலாது என்று உடன் பணியாற்றும் ஆடவர் அறிவுரைக்குப் பின் அனந்தராமன் என்பவரை மணக்க நேரிடுகிறது. திருமணம் முடிந்து பின் அவள் வீட்டிற்கு உடன் பணியாற்றும் ரவி வருவது அனந்துவிற்குப் பிடிக்கவில்லை. ஒருநாள் அவன் வந்தபோது, யாரிந்த ரவி என்று அனந்து கேட்டான். தன் சினேகிதன் என்று அவள் கூற, சினேகிதன் மட்டும்தானா என்று அழுத்திக் கேட்டதும், “அனந்து சினேகிதன் மட்டும்தான் என்பதால்தான் அவனை வீட்டுக்குள் அழைத்துக் கொண்டு வந்து, உங்களுக்கும் அறிமுகப்படுத்தியும் வைத்தேன். நீங்கள் வருவதற்கு முந்தியே வந்தவன் அவன். எங்களுக்குள் வேறு மாதிரியான உறவு இருக்கும் பட்சத்தில், அதை சாமர்த்தியமாக நிறைவேற்றிக் கொள்ள எங்களுக்குத் தெரியாதா? நீங்கள் அறியாத எந்தப் பகுதியும் எனக்குள் இருக்கக்கூடாது என்பதால்தான் ரவியை வீட்டுக்கு அழைத்து வருகிறேன்” (ஒரு வித்யாவின் கதை, பக். 176-177) என்று கூறுமிடத்து,

“சிறைகாக்கும் காப்ப எவன்கொலொ மகளிர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை” (குறள். 57)

என்ற குறள் மேற்கண்ட கருத்துடன் ஒத்துப்போகிறது. மனவேறுபாடு ஏற்பட்டதும், அனந்துவை விட்டு நிரந்தரமாகவே பிரிய நினைக்கிறாள் வித்யா. அதனால் மனவிலக்கிற்கு நீதிமன்றம் போகிறாள். அவள் பக்கம் வெற்றியும் கிடைக்கிறது. இல்லறக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் இருப்பதை விடச் சுதந்திரப் பறவையாகப் பணி செய்ய விரும்புகிறாள். கல்வி வளர்ச்சியின் காரணமாகச் சிந்தனைச் செல்வியாக விளங்கும் இக்கால மகளிர்க்குரிய விடுதலை உணர்வு வித்யா என்ற கதாபாத்திரத்தின் மூலம் விளக்கப்படுகிறது.

குழந்தைகளுக்குத் தந்தையாகவும் இருத்தல்

அலுவலக மகளிரில் திருமணமான பின் பணிக்குச் சென்று வருவதில் பல சிக்கல்கள் ஏற்படுவதுண்டு. இவ்வகையில் கணவனும், மனைவியும் பணிபுரியும் ஒரு குடும்பத்தில் இருவரும் வெவ்வேறு ஊர்களில் வேலை பார்க்கும்போது குழந்தைகளைக் கவனிக்க முடியாமல் போய் விடுகிறது. குழந்தைகள் தாயிடம்தான் என்றும் தங்கி வளர்தல் வழக்கம். அதனால் தந்தையின் தேவையைக் குழந்தைகள் உணர முடியாமல் போய்விடுகிறது. குடும்பம் என்ற நிறுவனத்தின் வாரிசுகளான குழந்தைகள் தந்தையின் பாசத்திலிருந்து அற்றுப் போவதைப் பிரபஞ்சன் முக்கியச் சிக்கலாக முன்வைக்கிறார். குழந்தைகள் தாயாரிடம் மட்டுமே பாசத்தோடு இருப்பதற்கு அப்பெண் இங்குத் தந்தையாகவும் நிலைகொள்வதாகும். அலுவலகப் பணி, வீட்டு வேலை என்று இரட்டைப் பணிகளைப் பெண்களின் மீதே இந்த ஆணாதிக்கச் சமூகம் சுமத்துகிறது.

வீட்டு வேலைகளில் ஆண் பங்கேற்பது மிக அரிதாகவே இருக்கிறது. ஆனால் குழந்தை வளர்ப்பில் அவனது பங்கு கணிசமாக இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. அந்தப் பணியையும் மனைவியின்மீது திணித்துவிட்டு கணவன் சுமையற்றவனாக மாறிக்கொள்கிறான்.

அலுவல் பணியாளாக அலுவலகத்திலும், வீட்டில் குழந்தையைப் பேணி வளர்ப்பதில் தாயாகவும் ஒரே பெண் இருவேறு நிலைகளில் செயல்பட்டு வருவதைக் காண முடிகிறது. தந்தைப் பாசமற்ற குழந்தைகள் வளர்வது சமுதாயத்தைப் பாதிக்கும் என்பதை ஆசிரியர் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். மரபுவழி வாழ்க்கை முறையால்தான் குழந்தைகளைத் தானே வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய சூழ்நிலை ஒரு பெண்ணிற்கு ஏற்படுகிறது. குழந்தைகளைப் பாதுகாக்கும் பணியில் ஆண், பெண் இருவருக்கும் சமநிலை இல்லாதது குறையே என்பதனையும் ஆசிரியர் உணர்த்துகிறார்.

வெளியூரில் வேலை செய்கின்ற கணவன் மாதம் முப்பது நாளும் வெளியூரிலேயே தங்கிவிட்டு எப்போதாவது வீடு திரும்பும்போது மனைவியானவள் வரவேற்று, உபசரித்து, நல்லுணவு நல்கி, பெற்ற குழந்தைகளுக்கு நல்ல தாயாகவும், கணவனுக்கு மனைவியாகவும் விளங்கும் மகளிரைப் பிரபஞ்சன் தமது 'சொந்த ஊர்' என்ற கதையில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

மூர்த்திக்கும், சுமதிக்கும் திருமணமாகி இரண்டு குழந்தைகள் உண்டு. சுமதி உடல்நிலை சரியில்லாமல் இருந்ததால் வெளியூரில் வேலை பார்க்கின்றான். கணவன் மூர்த்தி வேலை பார்க்கும் இடத்திலேயே தங்கிவிடுகிறான். வீட்டுச் சாப்பாடு நினைவுக்கு வரும் போது மஞ்சள் நிறப்புடவையை எடுத்துக் கொண்டு மனைவியை மகிழ்விக்க வருவது அவன் வழக்கமாக இருந்தது. தனக்கு விருப்பமான நிறப் படவையைக் கணவன் வாங்கி வரவில்லையே, எப்போதும் ஒரே மஞ்சள்தான் எடுத்து வருகிறார் என்ற சலிப்பு சுமதிக்கு இருந்தாலும் வந்தவருக்குச் சுவையான உணவு படைக்க வேண்டும் என்று கருதி அடுக்களையில் வெகுநேரம் இருந்து சமைத்து உணவைப் பரிமாறுகிறார். தந்தையைப் பிரிந்திருந்த குழந்தைகள் இருவரையும் தாயும், தந்தையுமாகி சுமதியே கவனித்து வந்திருக்கிறார். இல்லற வாழ்வில் குடும்பத் தலைவர், குழந்தைகள் ஆகிய அனைவரும் ஒரு சேர ஒரு இடத்தில் வாழ்க்கை நடத்துவது சொந்த ஊரிலிருக்கும் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தரும். இக்கதையில் சொந்த ஊருக்கு எப்போதாவது வரும் ஒரு கதைத் தலைவனைக் காட்டிப் பிரிந்திருக்கின்ற பெண்ணின் நிலையை ஆசிரியர் காட்டுகிறார்.

“மூர்த்தியின் இருப்பு அனைவரையும் சங்கடப்படுத்தியது தெரிந்தது. பெரியவன் படிக்கவும், படுக்கவும் சங்கடப்பட்டது தெரிந்தது. சின்னவனுக்கு அவன் சௌகரியம் போல வெளியே சென்று வர, அப்பா இடைஞ்சலாக இருக்கிறார் போல்பட்டது. சுமதிக்குத் தன் காரணமாக அடுப்படியில் மிக நீண்ட நேரம் இருக்க வேண்டியிருப்பதாக அவனுக்குப்பட்டது” (சொந்த ஊர், ப. 9) இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் இன்றைய மனித வாழ்வில் மிகுதியாக உள்ளன. ஆசிரியர் இக்கதையை நடப்பியல் தன்மைக்கேற்ப அமைத்துள்ளார்.

முடிவுரை

அலுவல் வேலை பார்க்கும் மகளிரிடம் அதிகத் தொகை வரதட்சணை கேட்பதால் திருமணம் தள்ளிப் போகும் நிலை காணப்படுகிறது. பணவசதி படைத்தவர்கள் சொந்தம் விட்டுவிடக்கூடாது என்பதற்காக அலுவல் மகளிரை வரதட்சணையை எதிர்பாராது திருமணம் செய்து கொள்ள முன் வருகின்றனர். ஆணும், பெண்ணும் வேறு வேறு அலுவலகங்களில் பணிபுரியும் போது இரட்டைப் பணிகளில் ஈடுபடும் பெண்கள் குழந்தைகளைப் பேணி வளர்க்கும் நிலை ஏற்படுகிறது.

பொருளாதாரத்திலும் பதவியிலும் பெண்கள் முன்னேறி வரும் சூழலில் அவர்களின் வளர்ச்சியை ஆணாதிக்கச் சமூகம் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து தனது தாழ்வு மனப்பாண்மையை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறது. இதனால் அவர்களின் மீது அவதூறுகளைப் பரப்பி தனது அதிகாரத்தை ஆணாதிக்கம் சமாதானப்படுத்திக்கொள்கிறது என்பது பிரபஞ்சன் சிறுகதைகளின்வழி அறியமுடிகிறது.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. திருவள்ளுவர், (2012), திருக்குறள், (பரிமேலழகர் உரை), (15ஆம் பதிப்பு), சென்னை. சாரதா பதிப்பகம்.
2. பிரபஞ்சன், 2017, பிரபஞ்சன் சிறுகதைகள், (முதற்பதிப்பு), கவிதா பப்ளிகேஷன், சென்னை 17.

Referenes

1. Thiruvalluvar, (2012), Thirukkural, (Parimelazhakar text), (15th edition), Chennai. Sharada Publishing House.
2. Prabanchanan, (2017), Prabanchanan Short Stories, (First edition) Kavita Publication, Chennai 17.

தமிழில் இக்கட்டுரையின் மேற்கோள்

ஜெகதீஸ்வரி. மா, “பிரபஞ்சன் சிறுகதைகளில் வரதட்சணையும் பெண் மீதான இரட்டை வாழ்வியலும்” புலம் : பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ், தொகுதி 5, இதழ் 5, சனவரி 2025, பக். 42-51

Cite this Article in English

Jagateeswari. M, “Dowry and the double life of women in Prabanchan's short stories” Pulam: International Journal of Tamilology Studies, Vol.5 Issue 5, January 2025, pp. 42-51